

Arrest

nr. 190 008 van 24 juli 2017
in de zaak RvV X / IX en zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 maart 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 maart 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JENNES, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak RvV X en van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak RvV X en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, kwam in september 1998 met zijn ouders broers en zussen naar België. Als minderjarige volgde hij de procedures die ofwel door zijn vader of door zijn moeder werden ingediend.

Op 29 april 2004 beoogden de ouders van verzoeker met hun gezin een vrijwillige terugkeer met IOM naar Kosovo. Er werden voor het hele gezin Europese laissez-passers verstrekt.

Verzoekers ouders hebben vier gezamenlijke asielaanvragen ingediend en vervolgens diende verzoekers moeder nog 5 asielaanvragen in met haar kinderen. Deze aanvragen werden allen geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS). De laatste asielaanvraag van zijn ouders van 19 juli 2012 werd op 16 augustus 2012 door het CGVS afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 september 2012 kregen de ouders van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 15 maart 2008 diende de vader van verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 november 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ongegrond.

Op 10 januari 2012 trok de gemachtigde de beslissing van 14 november 2011 in.

Op 2 april 2012 verklaarde de gemachtigde die aanvraag opnieuw ongegrond.

Op 21 oktober 2008 diende de vader van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2011 verklaarde de gemachtigde die aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 7 november 2012 diende verzoekers moeder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in.

Op 26 mei 2014 verklaarde de gemachtigde die aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 2 juni 2014 gaf de gemachtigde aan de moeder van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 december 2015 diende verzoeker (als meerderjarige) een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk, hij nam eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker stelde tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaken zijn gekend onder rolnummers X en X.

Op 14 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 14 maart 2017 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op voor drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

*Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: H.*

voornaam: I.
geboortedatum: [...]1995
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:
H. I., geboren op [...]1995 te N.
T. I., geboren te M.
H. I., geboren op [...]1994

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 10.06.2016 (bijlage 13). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Bovendien heeft betrokkene tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van betrokkene werd in de periode 2010 tot 2013 volgende PV opgemaakt:

PV AN.12.LB.003732/2010 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal
PV AN. 27.L2.000702/2012 door PZ Zwijndrecht wegens Heling
PV AN.17.L2.001171/2012 door PZ Zwijndrecht wegens zware diefstal
PV AN.50.L2.001351/2012 door PZ Zwijndrecht wegens opzettelijke vernielingen
PV AN.12.L9.003237/2012 door PZ Schoten wegens gewone diefstal
PV AN.43.L2.000029/2013 door PZ Zwijndrecht wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen
PV AN.12.LB.103113/2013 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal
PV AN.12.LB.102754/2013 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal
Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten.

Bovendien heeft betrokkene tijdens zijn verblijf niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Ten laste van betrokkene werd in de periode 2010 tot 2013 volgende PV opgemaakt:

PV AN.12.LB.003732/2010 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal
PV AN. 27.L2.000702/2012 door PZ Zwijndrecht wegens Heling
PV AN.17.L2.001171/2012 door PZ Zwijndrecht wegens zware diefstal
PV AN.50.L2.001351/2012 door PZ Zwijndrecht wegens opzettelijke vernielingen
PV AN.12.L9.003237/2012 door PZ Schoten wegens gewone diefstal
PV AN.43.L2.000029/2013 door PZ Zwijndrecht wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen
PV AN.12.LB.103113/2013 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal

PV AN. 12.LB. 102754/2013 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal
Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Op 15 maart 2017 achtte de centrumarts verzoeker fit to fly.

Op 4 mei 2017 verzocht de gemachtigde het centrum voor illegalen te Merksplas verzoeker vrij te stellen nu er geen laissez-passer kon worden bekomen van de Servische ambassade.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, op 22 maart 2017 (zaak met rolnummer X) en op 28 maart 2017 (zaak met rolnummer X).

Ter zitting wordt aan de advocaten van verzoeker meegedeeld dat er normaal gezien zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij zij het andere verzoekschrift aanduiden.

De advocaten vragen dat de zaak met rolnummer X behandeld wordt. De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de redelijkheidsplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 16.06.2016 en omdat er ten laste van verzoeker in de periode van 2010 en 2013 verschillende PV werden opgemaakt. De diefstallen die verzoeker pleegde betreffen hongerdiefstallen uit afvalcontainers van grootwarenhuizen. Omwille van de precare situatie waarin verzoeker, en zijn familie, leefde, ging verzoeker voedsel stelen om te overleven, verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

Verzoeker citeert artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat de gemachtigde op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft af te zien van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen dermate dat de gemachtigde dus een discretionaire bevoegdheid heeft in deze. Verzoeker stipt aan dat het inreisverbod thans werd opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en er ten zijnen laste verschillende PV's werden opgemaakt tussen 2010 en 2013. Hij benadrukt echter dat die diefstallen hongerdiefstallen waren uit afvalcontainers van grootwarenhuizen omwille van de precare situatie van hemzelf en zijn familie. Daar ze werden gepleegd om te overleven, zou verzoeker geen gevaar betekenen voor de openbare orde. Hij acht bijgevolg de redelijkheidsplicht geschonden nu de gemachtigde kon afzien van het opleggen van het inreisverbod om humanitaire redenen. Hij acht de duur van drie jaar niet afdoende gemotiveerd omdat hij wordt ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren verankerd zou zijn geraakt.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het feit dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering betekend op 10 juni 2016. De duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd op grond van de openbare ordeproblematiek, er wordt verwezen naar tal van PV's die werden opgemaakt voor gewone en zware diefstal, heling, opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen waardoor de gemachtigde oordeelt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verder verwijst de gemachtigde naar het feit dat de humanitaire regularisatieaanvraag werd afgesloten en naar het feit dat verzoekers zus D., broer D., schoonzus B.E., moeder S.D. en minderjarige zus A.H. allen illegaal op het grondgebied verblijven. De gemachtigde wijst op de hardnekkigheid van het illegaal verblijf van verzoeker en acht de duur van drie jaar proportioneel. Onderzoek van het dossier geeft volgens de gemachtigde geen blijk van elementen die kunnen leiden tot het opleggen van een termijn minder dan drie jaar.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 [...]"

Verzoeker verwijst naar humanitaire redenen die de gemachtigde kan aanwenden om af te zien van het opleggen van een inreisverbod, hij laat echter na te verduidelijken welke humanitaire redenen *in casu* redelijkerwijs hadden moeten aanleiding geven tot het niet opleggen van een inreisverbod. Waar verzoeker aanstipt dat de verschillende diefstallen geen gevaar inhouden voor de openbare orde, daar het om hongerdiefstallen ging uit afvalcontainers van grootwarenhuizen, moet de Raad vaststellen dat dit op geen enkele wijze wordt aangetoond. Noch uit het administratief dossier, noch uit een gegeven dat verzoeker zou kunnen aanbrengen, blijkt dat de diefstallen, die verzoeker overigens niet ontkent, zouden gedreven zijn door honger of armoede. Daarnaast moet met verweerder in de nota worden vastgesteld dat het niet enkel gaat om diefstallen, maar eveneens om heling, opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen. Verzoeker gaat hier geenszins op in. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde omwille van die PV's verzoeker beschouwt als een gevaar voor de openbare orde en geen gebruik heeft gemaakt van diens discretionaire bevoegdheid om op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet af te zien van het opleggen ervan.

In casu blijkt eveneens dat de duur van drie jaar uitgebreid werd toegelicht, zodat thans geen sprake is van een automatisch opleggen van de maximumtermijn. Noch beroept de gemachtigde zich thans op het argument als zou een motivering enkel vereist zijn voor het bepalen van een lagere termijn. Tot slot heeft de gemachtigde zich nergens gestoeld op het motief van de mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod en begrijpt de Raad niet waarom verzoeker stelt dat hij "geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied." Thans betreft het een inreisverbod van drie jaar dat dus bij het verstrijken van die termijn, uiteraard niet langer voor verzoeker het verbod van toegang en verblijf op het grondgebied van de lidstaten inhoudt. Uiteraard zal verzoeker indien het inreisverbod is verstreken en hij een toelating wenst op het Belgisch grondgebied daarvoor een legale weg dienen te bewandelen. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij wordt ontrukkt aan een samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam lokaal verankerde, heeft verzoeker zich niet de minste moeite getroost dit enigszins te concretiseren. Het komt de Raad niet toe in het administratief dossier te gaan zoeken welke elementen van duurzame lokale verankering verzoeker zou kunnen beogen. Hoe dan ook komt op grond van de talrijke aangehaalde PV's, waaronder eveneens ernstige feiten zoals zware diefstal, heling, opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen -die niet betwist worden door verzoeker- en de overige argumenten in het licht van verzoekers gezins- en familieleven, een termijn van drie jaar niet kennelijk onredelijk over.

De Raad kan niet vaststellen dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) noch dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het discours van de raadvrouw van verzoeker ter zitting aangaande zijn onverwijderbaarheid geen aanknopingspunt heeft met het verzoekschrift. Twee van de drie door de raadvrouw voorgelegde stukken hebben overigens betrekking op familieleden van verzoeker maar niet op verzoeker zelf. Een stuk dat de raadvrouw voorlegt van 28 september 2012 van de Belgische ambassade te Belgrado waarin wordt meegedeeld dat er voor verzoeker een negatief antwoord kwam op de vraag tot terugname, komt inhoudelijk overeen met een stuk van 10 april 2017 dat door de gemachtigde aan de Raad werd overgemaakt volgend op de beschikking waarin op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet recente inlichtingen werden gevraagd voorafgaand aan de zitting. Bij de stukken die door de gemachtigde werden overgemaakt, is ook het stavingsstuk in bijlage gevoegd van de Servische autoriteiten waaruit blijkt dat voor verzoeker geen toestemming wordt gegeven voor terugkeer naar Servië omdat de band met de voorgehouden ouders niet is aangetoond. De Raad merkt echter op dat thans niet de verwijderingsmaatregel wordt aangevochten en het inreisverbod geen verplichting inhoudt terug te keren naar Servië, doch enkel de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verbiedt voor drie jaar. Bijkomend blijkt uit de beslissing van 2 juni 2016 waarin de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet werd geweigerd dat de gemachtigde ervan overtuigd is, met verwijzing naar het dossier van de broer H.D. van verzoeker, dat verzoeker zich voor het bekomen van identiteits- of reisdocumenten tot de Kosovaarse autoriteiten dient te wenden. Voor deze broer kon immers een positief antwoord op de "readmission request" van de Kosovaarse autoriteiten verkregen worden. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat er voor het betoog aangaande de onverwijderbaarheid naar Servië geen aanknopingspunt met het verzoekschrift voorligt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES